

Κισάμου Αμφιλόχιος: Η Σαρακοστή είναι ο δρόμος που μας οδηγεί από την σκλαβιά του «εγώ» στην ελευθερία της αγάπης του Θεού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου](#)

“Η Σαρακοστή είναι το μονοπάτι, ο δρόμος, που μας οδηγεί από την σκλαβιά του «εγώ» στην ελευθερία της αγάπης του Θεού” τονίζει στο Εγκύκλιο μήνυμά του για την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, το οποίο αναγνώστηκε την Κυριακή της Τυρινής, ο Σεβ. Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιος.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου:

Αγαπημένα παιδιά της Εκκλησίας μας,

Κυριακή της Τυρινής σήμερα και η Εκκλησία καλεί όλους μας, από σήμερα το απόγευμα, με τον Εσπερινό της Συγγνώμης, αφού λάβουμε και ζητήσουμε συγχώρηση από όποιους στεναχωρήσαμε, πικράναμε και αδικήσαμε, να εισέλθουμε από αύριο, Καθαρά Δευτέρα, σε μία ξεχωριστή περίοδο του εκκλησιαστικού μας έτους, την Μεγάλη Σαρακοστή. Μία περίοδος, ένας τρόπος ζωής ουσιαστικά, που μας καλεί σε εντονότερο πνευματικό αγώνα. Μέσα από την νηστεία, την προσευχή, την άσκηση, την μετάνοια, την εξομολόγηση, προετοιμαζόμαστε για την Μεγάλη Εβδομάδα με κορύφωση το Πάσχα. Η Σαρακοστή είναι το μονοπάτι, ο δρόμος, που μας οδηγεί από την σκλαβιά του «εγώ» στην ελευθερία της αγάπης του Θεού, από τον πόνο της αμαρτίας στην χαρά της μετάνοιας, από τον θάνατο των παθών και των επιθυμιών στην Ανάσταση. Περίοδος, ευκαιρία για όλους μας, να συνειδητοποιήσουμε την κατάσταση μας, ποιόι και τι πραγματικά είμαστε, την αλήθεια του εαυτού μας σε σχέση με την μόνη - αιώνια Αλήθεια που είναι ο Χριστός, και ακολούθως να επανατοποθετηθούμε έναντι του εαυτού μας που ζητά την ουσία της ζωής, το αληθινό πνευματικό νόημα της ύπαρξής του. Ευκαιρία εσωτερικής αναζήτησης και ανάγκης «να κάνουμε κάτι» για να βγούμε από το αδιέξοδο της ύπαρξής μας, να λυτρωθούμε, να ελευθερωθούμε απ' όσα μας κρατούν δέσμιους και ανελεύθερους. Ευκαιρία να γεφυρώσουμε τους χωρισμούς που έχουμε προκαλέσει αλλοτριούμενοι από τον Θεό. Δυνατότητα ανανέωσης, βαθύτερης συνειδητοποίησης και άσκησης του κόπου ελευθερίας από τον εαυτό μας, για να συναντήσουμε τον Χριστό και τους αδελφούς μας. Ευκαιρία να ξαναβρούμε την καρδιά μας.

Πως; Περιορίζοντας τα θέλω μας, τα πάθη μας, την γλώσσα μας, το βλέμμα μας, τα λόγια μας, παράλληλα με τις πασχαλινές και μη νηστήσιμες τροφές. Προσπαθώντας να... περιοριστούμε κι εμείς στην προσευχή και στην κατανοητική και σιωπηλή αυτοκριτική, τροχίζοντας τον λαθεμένο εαυτό μας, συμμαζεύοντας τον σκορπισμένο μας νου, αναλογιζόμενοι τα λάθη και τις πτώσεις μας. Και ποιός είναι ο λαθεμένος μας εαυτός, που μπορεί να μην μας αντιπροσωπεύει και που, ενδεχομένως, δεν είναι εμείς; Εκείνος που, ενώ είναι τόσο κοντινός μας, μένει τόσο μακρινός μας, αφού είναι απρόσιτος και απροσπέλαστος. Εκείνος που μας ωθεί στην κρίση και την κατάκριση, στο να σχολιάζουμε κάθε κατάσταση, για να νιώσουμε ανώτεροι, στην αναζήτηση επαίνων και αναγνώρισης για καθετί που κάνουμε, και στην ανιδιοτέλεια που δεν έχουμε σε κάθε μας σχέση, με κάθε πρόσωπο που συναναστρεφόμαστε. Στο να δίνουμε και να περιμένουμε να πάρουμε. Στην υπερανάλυση και στις πολλές, χωρίς λόγο σκέψεις. Στον φόβο, στις ανασφάλειές μας, με τον φθόνο μας, με την θυματοποίησή μας, και την αίσθηση

πως αποτελούμε επίκεντρο κάθε κατάστασης, και πως όλοι και όλα είναι εναντίον μας.

Αυτού του είδους η νηστεία, ο διπλός δηλαδή αγώνας παθών, εν πρώτοις, και των τροφών, είναι μία τακτική θεόσδοτη, ωφέλιμη κι αρεστή στον Θεό, καθώς μαθαίνουμε ποιιά είναι τα σημαντικά και όχι εκείνα, στα οποία έχουμε συνηθίσει να δίνουμε χρόνο και αξία. Μέσα από αυτή την εμπειρία συνειδητοποιούμε ότι, τελικά, την νηστεία δεν την έχει ανάγκη ο Χριστός, ούτε την απαιτεί. Εμείς την χρειαζόμαστε για να αγαπάμε και Αυτόν, αλλά και τους αδελφούς μας, αφού, εάν δεν μάθουμε να λέμε όχι στον λαθεμένο μας εαυτό, εάν συνεχίζουμε να τον αγνοούμε, τότε δεν πρόκειται να δώσουμε αγάπη σε άλλον εκτός από τον εαυτό μας, όποιος και αν είναι αυτός ο άλλος. Από το φαγητό, που μπορεί εύκολα να καταναλώσουμε, μέχρι να νιώσουμε κορεσμό, μέχρι και την συμπεριφορά μας και τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους, στις οποίες μπορεί πολύ εύκολα να υπερβάλλουμε, να φερθούμε εγωιστικά, να είμαστε σκληροί και άδικοι και να περιμένουμε κάποιο αντάλλαγμα.

Πρόκληση και πρόσκληση συνεπώς για όλους μας η Μεγάλη Σαρακοστή και ταυτόχρονα μεγάλη ευκαιρία. Για να απελευθερωθούμε ακόμα περισσότερο ψυχικά και για να κατανοήσουμε τον λόγο της υπάρξεώς μας, αλλά και το βαθύτερο νόημα της πίστης μας. Για να ανακαλύψουμε «το ετέρως οράν τα πράγματα», να δούμε δηλαδή την διαφορετική θεώρηση της ζωής. Για να συνειδητοποιήσουμε πως μετά την Σταύρωση έρχεται πάντα η Ανάσταση. Έτσι η Μεγάλη Σαρακοστή, με τον τρόπο που μας καλεί η Εκκλησία να την ζήσουμε -δηλαδή την νηστεία, την άσκηση, την σιωπή, την μετάνοια- γίνεται οδός προς την χαρά, την ουσιαστική, την εσωτερική, την μένουσα χαρά. Γιατί, τελικά, δεν θα μας σώσουν ούτε τα έργα μας, τα οποία έχουν πάντα την σφραγίδα της ιδιοτέλειας, ούτε οι αρετές μας, που και αυτές είναι αναμεμιγμένες με το μικρόβιο της φιλαυτίας και του εγωισμού. Το έλεος και η αγάπη του Θεού μόνο θα μας σώσει.

Καλή Αγία Τεσσαρακοστή, καρποφορούμενοι παρά Θεού οι πνευματικοί αγώνες πάντων ημών.

Διάπυρος προς Θεόν ευχέτης,

Ο Επίσκοπος και πνευματικός σας πατέρας,

† Ο Κισάμου & Σελίνου

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ